

[Arne Melchior]

den ikke er typisk socialdemokratisk. Jeg tror ikke, det gælder om at fordele hverken armod eller ringe vilkår af anden art, fysisk eller materielt. Jeg tror, det gælder om at indrette den bus så hensigtsmæssigt som muligt, så de ældste og de svageste har det bedst. Bl. a. derfor behøver vi sæderne. Jeg tror nok, vi trænger til at stå af bussen et øjeblik og sende maskinen til hovedreparation, så den kan køre lidt bedre. Men lad os nu alle sammen finde plads i den bus, og vi vil gerne medvirke til, at det kan lykkes.

Wilhelm (VS):

Jeg synes, at hr. Ole Espersens tale i første runde var ganske interessant, da han gennemgik, hvad det var for krav, de forskellige borgerlige partier havde stillet under valgkampen. Venstre: en samlet indsats fra alle befolkningsgruppers side, alle grupper skulle med og bidrage, og alle måtte acceptere nedgang i forbrugsmulighederne. De konservative: et stop for pris- og indkomststigninger, bedre konkurrenceevne. De radikale: langtsaftalen. Osv. osv.

Han sluttede med at påberåbe sig: og hvad er det så, regeringen nu har lagt frem? Det er jo i virkeligheden præcis det, som vi selv sagde, men da bestemt også det, som en lang række andre partier gav udtryk for måtte gennemføres. Han gennemgik det punkt for punkt: vi må, som partiet venstre sagde, alle acceptere en nedgang i forbruget, og vi gjorde, som det konservative folkeparti sagde, og startede med et totalt stop for pris- og indkomststigninger. Vi gør videre det, som det konservative folkeparti krævede – det er i virkeligheden noget af det allervigtigste i den plan, regeringen har lagt frem, at hvis man tager de forskellige nationale foranstaltninger i betragtning og sammenholder det med kursjusteringen, så betyder det, at lønudviklingen på vores arbejdsmarked regnet i fremmed valuta praktisk taget vil stagnere, og videre netop det, det konservative folkeparti efterlyste osv.

Det er jo det, der faktisk er sket. Det er præcis det, der er sket, og jeg kan da godt forstå, at socialdemokrater på sin vis bliver lidt fortørnede over den modtagelse, de så får, som det også kom til udtryk i statsministerens svartale. Det, man har gjort, er jo i meget vidt omfang, at man simpelt hen har

plapret efter, hvad venstre og konservative og radikale krævede under valgkampen.

Det samme er tilfældet med organisationerne, som hr. Ole Espersen også nævnte. Når LO-toppen accepterer disse indgreb, som er de barskeste, der nogen sinde har ramt lønmodtagerne, kan man da også godt forstå, at de kan blive lidt sure, når andre så ikke engang påskønner deres knæfald, og at en Georg Poulsen kan blive så fornærmet, at han går og smækker med døren, når nogle af de andre begynder at råbe op.

Men det er på sin vis alligevel mærkeligt, at socialdemokratiet aldrig vil forstå, at jo flere lunser de smider ud til de borgerlige, jo mere glubende bliver de. De er simpelt hen umættelige, og vi møder her i dag et raseri, som vi ikke har set magen til, længe i hvert fald, på et grundlag, som hr. Ole Espersen udmærket redegjorde for i virkeligheden er en sammentrængning af de krav, som venstre og konservative og radikale stillede under valgkampen. Det er, hvad man kan vente fra den side, men det har man ikke villet forstå.

Det er det samme med LO-toppen. Den har givet sig på alle disse punkter og bliver småfornærmet over, at så er der andre organisationer, så er der erhvervsorganisationer, der også bliver mere krævende, bliver mere glubske, end de var før dette. Men det er altså nu engang mekanismen.

Det er til at forudse, at hvis dette kommer igennem, så er det ØD-forslagene, der bliver det største problem, for der er ganske enkelt ikke flertal for de ting, men de andre kan gå på den ene og den anden måde og med skiftende flertal. Jeg har lidt svært ved at forestille mig, at hr. Ellemann-Jensen skulle kunne tillade sig at stemme imod fjernelse af tre dyrtidsportioner. Hvordan han ville forsvare at stemme imod sådanne indgreb over for sine vælgere, har jeg svært ved at forestille mig. Det er muligt, at en del af tingene kan gå igennem på denne siksakmanér, men hvad med ØD-forslagene? Det er svært at spå, men jeg vil alligevel godt vove pelsen, for her synes det, at der ligger nogle perspektiver, som vi må advare imod. Jeg synes, det er muligt at se det rådne kompromis, der allerede tegner sig mellem socialdemokratiet og de radikale og de to små, skræmte firkloverpartier, de valgskræmte partier, som er villige til at gøre næsten hvad som helst.